

Individen och mänskligheten

Välkomna, mina käraste vänner. Gud välsigne var och en av er. Välsignad är er väg, er utveckling, ert kontinuerliga växande som individer. De flesta av mina vänner som har följt denna väg under en tid och som verkligen har varit angelägna om att förstå sina mest dolda problem, upplever om och om igen faser av lättnad, av upplysning när de stöter på faktorer i sitt inre som till slut otvivelaktigt förklarar missnöje, otillfredsställelse, spändhet, frustration och andra hinder för att leva fullt ut. Den djupa insikten som kommer som ett resultat av en obeveklig självkonfrontation gör dig verkligen fri. Den befriar dig från bundenhet och tvångsimpulser och gör det möjligt för dig att fritt välja din inre och yttre riktning i livet och tillvaron. En förändring blir möjlig först när den är ett fritt val. Detta är i sin tur endast möjligt när en djup förståelse är uppnådd.

Många av er har redan upplevt glädjen och friheten i att kunna hantera aspekter av livet som ni tidigare inte kunde hantera. I början, när en djup och grundlig förståelse fortfarande saknas eller endast är partiell, är sådana perioder kortvariga. De varvas med perioder av förvirring och depression. Men ju mer ni bemästrar de mörka faserna genom att vilja förstå deras inre betydelse och genom att inte dra er för att övervinna motståndet mot att göra det, kommer de negativa perioderna att bli mindre frekventa, liksom kortare, och faserna av frigörelse, frid och glädje kommer att förlängas. Ju mer ni inser att varje negativ fas innehåller en särskild lärdom, att varje störande händelse bär på en kunskap som ni desperat behöver för att finna er själva och leva det fulla och tillfredsställande liv som ni är menade att leva, desto lättare kommer det att bli att göra störningar och kriser till fruktbara erfarenheter av kort varaktighet. Allt detta är inte nytt, jag har sagt det tidigare, men det är bara alltför lätt att glömma det om man inte vid upprepade tillfällen har upplevt välsignelserna av att arbeta sig ut ur obehagliga sinnesstämningar, irritationer eller depressioner, snarare än att vänta på att livet ska avlägsna den yttre provokationen.

Vissa oföränderliga lagar vad gäller växande och utveckling gäller för alla levande organismer i universum. De är identiska i sin princip och i sin verkan för den fysiska, mentala, emotionella och andliga organismen. De gäller för makrokosmos och mikrokosmos – för den encelliga livsorganismen, för den enskilda mänskliga individen och för mänskligheten som helhet. Det finns många livsorganismer vars mekanismer ni omöjligt kan se, förstå eller bedöma. Ni kan därför

inte jämföra dessa organismers växandeprocesser med er egen. Men man kan göra en jämförelse mellan de individuella lagarna och växandeprocesserna och de som gäller för mänskligheten som helhet. Tillräckliga historiska data erbjuder en sådan utvidgad överblick, om ni tillämpar dem på er nuvarande kunskap med hjälp av det här föredraget. Detta kommer att ge en större förståelse och en vidgad syn på relationen mellan individen och alla individer i sin helhet. Det gör det möjligt för er att visualisera att mänskligheten som helhet är en entitet som styrs av samma lagar som individen, som utgör en del av den större kroppen – mänskligheten. Det finns aspekter inom individen som ni inte förstår fullt ut och därför inte kan kontrollera och som därmed förstör personlighetens förening, frid och integrering. Detta gäller även för mänskligheten som helhet.

Samma relation finns mellan en människa i sin helhet och var och en av hennes celler, eller väsenspartiklar, som mellan mänskligheten och individen. De följer samma lagar vad gäller livet och växandet. Denna tanke är kanske lättare att förstå i den här tiden, när det är känt att varje atom är en kopia av universum. Men en full förståelse för denna faktor kan komma först när ni utvidgar ert medvetandes räckvidd till en vidare dimension. För tillfället räcker det att försöka göra en övergripande jämförelse mellan den enskilda människan och mänskligheten som helhet.

Låt oss börja med spädbarnsåldern. Ett spädbarn saknar ett egomedvetande. Det finns inget jagmedvetande, ingen jagkänsla. Allt ett spädbarn upplever är sinnesintryck – behag och smärta. Dess reaktioner på båda är starka. Det gläds uppenbart när behag ges och det protesterar lika uppenbart när det fräntas behaget eller när det upplever någon grad av smärta. När behaget uteblir eller en smärta påförs, orsakar det en våldsam ilska. Spädbarnet känner inte till någonting utöver detta. Det finns inte något förnuft, ingen förnimmelse av hur dess behag kan vara relaterat till någon annans smärta. Det finns ingen logik och ingen känsla av ansvar. Barnet är helt isolerat i sitt eget förnimmande av behag eller förnimmande av smärta. Smärta och behag – detta begränsade upplevelsespann – finns inte ens på en emotionell, intellektuell eller andlig nivå. Spädbarnet är inte bara en helt och hållet fysisk varelse, utan är också helt självcentrerat.

Samma situation finns i alla former av omognad. När du som vuxen utforskar ditt psykes djupa vrår och upptäcker de outvecklade, problematiska områdena, måste du stöta på detta identiska spädbarn som lever inom dig. Det är dämpat av andra delar av din personlighet som har vuxit upp och som vet bättre. Men så länge detta själviska, självcentrerade och begränsade spädbarn lever inom dig, måste det alltid vara i konflikt med hela personligheten. Spädbarnet kan endast växa om det tillåts att manifesteras i personens medvetande, om det inte längre trycks undan. Man kan därför inte säga att infantila egenskaper upphör att existera när en person blir en vuxen. Det är endast en fråga om grader.

I samma grad som den här infantila inställningen till världen existerar, är personen beroende. Ett spädbarn är, som ni vet, helt beroende. På samma sätt är den så kallade neurotiska, konfliktfyllda, omogna personen känslomässigt beroende. Ni vet alla och erfar ständigt hur era inre problem och konflikter berövar er frihet, er jagförnimmelse¹, er självtillräcklighet och självständighet. Många av er börjar uppleva vad det innebär att vinna ett sant oberoende genom att ge upp en barnslig, begränsad självcentrering. Självcentrering och beroende hänger således samman. Det ena kan inte finnas utan det andra. Många inre konflikter härjar ofta just på grund av denna sammankoppling. Ni kämpar emot beroendet, som ni samtidigt insisterar på till följd av en infantil självcentrering och en subjektiv syn.

Allteftersom man mognar, utvecklas en jagkänsla. Ju mer medveten man blir om sig själv, paradoxalt som detta kan tyckas, desto större blir omtanken om andra. Tänk bara på denna stora andliga sanning: en bristande jagförnimmelse innebär självcentrering. En full jagförnimmelse innebär omtanke om andra, en rättvisa i bedömningen av andras och ens egna för- och nackdelar. Det innebär inte ett tillintetgörande av jaget för andras skull i en förvrängd känsla av martyrskap – som alltid utgör ett ”botemedel” mot en inneboende och dold själviskhet och självcentrering. Men det innebär likväl en känsla av rättvisa där man är förmögen att avstå från en fördel om det skapar en otillbörlig smärta och orättvis nackdel för någon annan. På den ena sidan av skalan har vi alltså spädbarnet som inte har någon jagförnimmelse, ingen medvetenhet om sig själv, ackompanjerat med en total självcentrering och ett fullständigt beroende av starkare individer. På den andra sidan av skalan har vi den mogna personen som har en jagförnimmelse, en medvetenhet om jaget bortom behag/smärta-principen. Med detta följer en social känsla, ansvar, omtanke om, förståelse för och ett kännande med andra och de skapar på så sätt en harmonisk helhet med andra runt omkring sig i ett ömsesidigt syfte och intresse. De är fria och oberoende, vilket inte ska förväxlas med allmakt. De härskar inte och är inte heller underkuvade. Det finns i stället ett sunt ömsesidigt beroende mellan dem och deras medmänniskor.

För att detta växande ska kunna ske, måste barnet utveckla sitt sinne, sitt intellekt, sitt förnuft liksom sin emotionella natur. När alla dessa mognar i harmoni, sker ett växande på alla nivåer och individen integreras. Men som ni bara alltför väl vet, är detta sällan fallet. En del av utvecklingen släpar alltid efter. Detta skapar då kriser.

Det är samma process hos mänskligheten som helhet. Den primitiva mänskligheten kan liknas vid spädbarnet. Jag behöver inte upprepa orden, men ni kan tryggt tillämpa allt som har sagts om spädbarnet på den primitiva mänskligheten. Historien kommer att bekräfta det. Primitiva människor levde på ett mycket mer avskilt sätt, men även inom den egna kretsen av den närmaste familjen blev det nödvändigt för dem att växa, för annars skulle de inte kunna överleva. Primitiva

¹ Eng. "selfhood", som också kan tolkas som känslan av att vara en egen individ eller självständighet. Övers. anm.

människor blev således tvungna att utveckla vissa mentala processer som omedelbart minskade deras själviska primitiva drifter och gjorde dem mer ansvariga för andra och mindre självcentrerade.

Mänskligheten började på så sätt skapa ett samhälle för vars skull det, ofta med stor ansträngning, fungerade att övervinna de infantila drifterna att förstöra det som stod i vägen för deras omedelbara tillfredsställelse. Ännu i dag finns det alltid de som agerar enligt dessa infantila drifter och vars ansvarskänsla för andra saknas. Men på det hela taget kan dagens samhälle och civilisation härledas till den primitiva människans första försök att hitta ett sätt att överleva genom att tämja de primitiva och självcentrerade instinkterna.

Ni kan föreställa er vad som skulle hända om barnet vore självtillräckligt och oberoende, samtidigt som det besatt självcentrerade drifter. Det skulle härska över alla dem som är svagare och förstöra dem. Dess svaghet och det resulterande beroendet är därför en nödvändighet och ett skydd. På liknande sätt styrdes mänskligheten under en lång tid av styrkans och maktens lag. Ni kan se detta om och om igen i historien. Härskare avlägsnades först av andra som inte var annorlunda än de själva, men så småningom kunde de endast erhålla makt genom att även erbjuda sina undersåtar vissa rättigheter. Ansvar för och omtanke om andra utvecklades därför först som en nödvändighet, för utan detta kunde makt och fördelar inte erhållas, och sedan, så småningom, som en sann inre utveckling och övertygelse.

Ett barn kommer att slå ett mindre barn för att det vill ha dess ägodelar. I forna tider existerade samma tendens i en oändligt högre grad än vad den gör i dag. Den primitiva mänskligheten var också mycket mer hjälplös och beroende än vad den är idag. Det fanns färre medel att kontrollera elementen och naturens krafter med. Primitiva människor hade färre medel till förfogande för att försvara sig mot orättvisa och andra människors brutala kraft. Det fanns inga civila skyddslagar. Det fanns inga etiska koder som utestängde en förbrytare. Människor pendlade mellan att härska och vara underkuvade.

Deras allmänna, övergripande utveckling var sådan att livet var en fråga om vem som härskade över vem, vem som var starkare och därför bättre rustad att utagera själviska drifter på bekostnad av andra. Denna begränsning och okunnighet – precis som spädbarnets – gjorde dem beroende. Ju mer de gav uttryck för brutal kraft i avsaknad av mental och emotionell utveckling, desto svagare blev de. Deras gudsbegrepp var grundat i att vara underkuvad; statsskicket var godtyckligt och individen levde därefter. Varje person härskade över dem som var svagare och var i sin tur underkuvad av dem som var starkare. De kan ha känt en våldsamt harm mot sina härskare, men kunde inte göra annat än att lyda, medan de samtidigt till och med behövde dem som var starkare.

När barnet lämnar spädbarnsåldern och går in i barndomen, måste det lära sig att ta hänsyn till andra och stävja sina själviska instinkter. Känslorna kan saknas, men barnet lär sig åtminstone som en gest att komma överens med andra. På liknande sätt blev mänskligheten vid en viss tidpunkt i historien mer medveten om andras behov. Även här handlade det först om självbevarelse snarare än att vara en fråga om inre känsla. Övergången från total självcentrering till omtanke om andra är en avgörande period i en entitets utveckling, oavsett om det är en enskild människa eller mänskligheten som helhet.

Varje övergång i växandet, liten eller stor, är behäftad med kris. Mänskligheten gick igenom många kriser – växandets kriser. Låt oss titta på övergångsperioder i individens växande ur ett krisperspektiv. När barnet föds, utgör detta inte bara en kris för mamman, utan i ännu högre grad för den lilla varelsen. Jag sa i ett annat sammanhang att födseln är en traumatisk chock för barnet. När barnet avvänjs från moderns bröst, utgör detta en kris. Varje sådan fas är ett steg mot ett ytterligare oberoende, att gå in i världen, bort från avskildheten. När barnet börjar skolan, är detta återigen ett steg in i världen, mot en egen jagförmåga, bort från avskildheten. Barnet börjar lära sig ansvar; för första gången står det i viss grad utan föräldrarnas fullständiga skydd. Detta utgör återigen en kris.

I samma grad som man stretar emot och bekämpar sådana perioder av växande, kommer de att vara smärtsamma och medföra konflikt och disharmoni. I samma grad som de omfamnas, kommer det nya sättet att leva att bli önskvärt och erbjuda nya perspektiv, en ny upplevelse och utmaning.

Det fysiska systemet genomgår också kriser när det växer. Ett barn som får tänder upplever smärta. Puberteten är en psykologiskt smärtsam process. Den är återigen ett steg mot att utvecklas som en individ.

Denna väg är den bästa demonstrationen av växandets lagar. Mina inledande ord till det här föredraget visar i själva verket detta på det mänskliga psykets nivå. Ni vet alla att ju mer man håller fast vid destruktiva mönster, och även motstår att förstå deras mekanism, desto mer smärtsamma blir till slut dessa gamla, förlegade mönster. Omvänt, ju villigare man är att vara i växandets process genom en inre beslutsamhet att förstå och förändra, desto mer spännande och rikt, desto mer meningsfullt och uppfyllande blir livet. I det senare alternativet är krisen kortlivad. Den varar bara tills man samlar styrkan att övervinna motståndet. Men om man ger efter för motståndets blinda, bristfälliga resonemang, drar man ut på krisen. Den blir gradvis mer akut tills du inte längre kan bära den och du tvingas att ta dig samman, avlägsna utslitna och felaktiga uppfattningar och lämna den barnsliga avskildheten som inte längre kan fungera för den vuxna individ som du nu är.

Mänskligheten har nu lämnat spädbarnsåldern och barndomen bakom sig. Den håller just nu på att komma igenom sina tonår, men är ännu inte en mogen, vuxen entitet. Om ni jämför individens tonårsperiod med mänsklighetens nuvarande utveckling, kommer ni att se att det är där som mänskligheten befinner sig i dag. Detta kommer att vara till hjälp och vidga er förståelse.

Många individer som blir vuxna är inte mogna. Deras kropp har vuxit upp, men deras psyke haltar efter. Så är det också med världen. Den genomsnittliga personen som växer upp i vuxen ålder kan ha ett antal aspekter som är mogna, ansvarstagande, omtänksamma, fria, oberoende och samtidigt bära på problemområden där det själviska härskande barnet råder. Världen, er jordiska sfär, är likadan. Det finns grupper, länder, nationaliteter, religioner, sekter, avdelningar – geografiskt och ideologiskt – med olika synsätt och förhållningssätt. De kan liknas vid de olika aspekterna hos en individ. På denna väg har ni upptäckt hur mycket ni måste sakna inre frid på grund av splittrade mål, ömsesidigt uteslutande drifter, motstridiga begrepp. Ni vet nu att den mänskliga personligheten saknar integrering, helhet och förenig på grund av omedvetna avvikelser. Under ert inre utforskande arbete, upptäcker ni områden inom er som helt står i strid med era medvetna övertygelser. Känslomässiga reaktioner står antingen i strid med ditt medvetna synsätt eller så är de splittrade i sig. När du upptäcker dessa motsättningar och splittringar, är det lätt att se varför du är störd, varför du är i krig med dig själv.

Detta är precis vad som händer med mänskligheten på planeten jorden. Den är också delad inom sig. Organismen som i sin fullkomlighet skulle kunna och kommer att fungera harmoniskt, i förenig med sig själv, måste vara i krig med sig själv så länge som den är delad i sitt inre av orealistiska föreställningar, felaktiga slutsatser, självcentrerade och infantila strävanden, begränsade synsätt, bristande omtanke, subjektivitet och orättvisa på grund av blinda, isolerande tendenser. Om två nationer har motsatta mål, är detta lika orealistiskt och meningslöst som motsatta mål i en enskild individs omedvetande. Det är lika destruktivt och onödigt.

Mänskligheten börjar lämna ungdomsstadiet. Det betyder inte nödvändigtvis att hela dess organism är mer förenad än den genomsnittliga vuxnas. Att ett mer moget tillstånd närmar sig kan dock kännas på jorden, trots resterna av omogna tendenser i mänsklighetens psyke. Många aspekter i entiteten mänskligheten kommer att vara jämförbara med de medvetna begrepp som en individ har erhållit genom att ta till sig god utbildning, goda influenser och intellektuell sanning. Vissa grupper i den mänskliga sfären och deras mål kommer att representera denna mognad, medan andra grupper och deras mål kommer att representera entitetens omedvetna infantila, felaktiga, kortsiktiga och destruktiva element. Men ju mer mänskligheten växer, desto mindre förvirrad kommer den att bli kring vad som är konstruktivt och vad som är destruktivt. Dess urskillningsförmåga kommer att förbättras. Tidigare, under barnets och den unga ungdomens

stadium, var det ofta svårt för mänskligheten att skilja mellan det sanna och det falska, mellan vad som är konstruktivt och vad som är destruktivt. Grov orättvisa och grymhet kunde ofta framställas som en rättfärdig sak, medan de verkligt meningsfulla och mogna lösningarna på mänsklighetens problem alltför ofta förkastades som felaktiga. Barnets sinne saknar förmågan att tänka självständigt, att urskilja, och det undandrar sig mödan att ens försöka göra det.

På samma sätt som individen växer och blir förmögen att lösa upp destruktiva, barnsliga tendenser genom sitt förstånd och sin förmåga att förstå, kommer också mänskligheten att göra det. Mänskligheten står nu alltså på tröskeln till en större mognad och befinner sig därför i ett kristillstånd. På samma sätt som alla på denna väg upplever perioder av mörker innan gryningen, gör också mänskligheten det – om och om igen. Ungdomsstadiet är en särskilt smärtsam och prövande period eftersom individen lämnar den invanda och trygga barndomstiden bakom sig, utan att ännu äga den nödvändiga utrustningen för att vara vuxen. En liknande tonårskris har varit särskilt markant under de senaste hundra eller tvåhundra åren. Tror ni att den här världen som ni lever i skulle ha krig, omvälvningar, brott, svält och allehanda andra svårigheter om mänsklighetens organism inte vore splittrad på liknande sätt och delvis styrd av omedvetet falska antaganden, precis som ni är som individer?

Ni betraktar fortfarande livet alltför mycket som en process som är separerad från er själva. Det är därför som jag drar denna parallell, som inte är symbolisk eller godtycklig. Det är ett faktum att den enskilda människans kropp, själ och ande är identiska med kroppen, själen och anden hos mänskligheten som helhet. Att begrunda detta hjälper er inte bara att bättre förstå den värld ni lever i, utan kommer att fördjupa er förståelse för er själva. Samma processer är verksamma i alla organismer. En till synes enskild cell består också av många aspekter. Även den blir sjuk om den är splittrad. De många aspekterna hos en enskild cell är en kopia av den större organism som den är en del av, på samma sätt som individen är en del av en större kropp, mänskligheten.

En sann individuation uppstår när du får tillgång till din inre hjärna, din inre vilja, ditt inre samvete. Detta sker när du noggrant undersöker och förstår alla nivåer: den yttre medvetna, den halvmedvetna och den omedvetna nivån. I den stund som du har trängt igenom lagren av medvetande som täcker över ditt verkliga jag, ditt verkliga samvete, genom att använda en djup förståelse och sannfärdig utvärdering, når du den inre verkligheten beträffande vilken situation som helst. Detta är en djupt upphöjande, fridfull och glädjande upplevelse, men den kräver arbetet av att vara strikt ärlig med sig själv. Några av mina vänner har redan upplevt detta fenomen. Efter ett grundligt utforskande och en grundlig självkonfrontation kring ett problem som du är inblandad i, fungerar den inre viljan bättre. Den inre hjärnan, så att säga, belägen i solar plexus, ger dig den mest upplysande vägledning, visdom, förståelse och kreativt utlopp. Ditt inre samvete förmedlar sanningen utan bördan av destruktiva skuld känslor och visar ett sätt att verkligen befria

dig från oförrätter du har begått. Ju friare du är från inre olösta problem och missuppfattningar, desto mer korrekt kommer dessa inre förmågor att fungera. Ju mer du är i kontakt med dessa inre förmågor, desto mer tillförlitlig måste vägledningen genom ditt liv bli, desto mer konstruktivt kommer du att leva ditt liv, desto större förståelse kommer du att erhålla vad gäller dig själv, dina störningar, ditt samspel med andra och vad gäller världen som helhet. Kort sagt, ju djupare du går in i dig själv, desto mer kapabel blir du att gå ut i världen och ha en givande kontakt och förening med andra. Omvänt, ju mer du lever i ditt medvetandes ytterområde – på den ytliga manifestationsnivån – desto mer tillbakadragen måste du vara från världen, desto mindre måste du vara en del av den.

En människa är inte förmögen att följa denna kurs som barn och knappt ens som ungdom. I ungdomen är det möjligt, med lämplig vägledning och utbildning, att börja kanalisera sina styrkor i rätt riktning, men det är fortfarande en större ansträngning än för en vuxen. Även mänskligheten behöver lära sig att rikta lösningen på sina problem genom att titta inåt, bortom verkan, in i de inre orsakerna. Hitintills löser mänskligheten vanligtvis inte kollektiva problem på detta vis. Inom politik, ekonomi och även inom religionen, närmar sig mänskligheten livet och dess problem på den yttre, ytliga manifestationsnivån och kan därför inte hitta verkliga lösningar. Men eftersom mänskligheten närmar sig en mognad, kommer även den att lära sig att utveckla sitt inre samvete, sin inre vilja, sin inre tankeprocess.

Har inte ni som befinner er i denna grupp och som träget arbetar på denna väg, gång på gång upplevt hur fruktlöst det är att försöka lösa ett problem, antingen inom dig eller med andra, genom att enbart beakta de yttre faktorerna? Antingen är lösningen mycket kortlivad, bara för att senare manifesteras sig starkare än någonsin i en annan skepnad, eller så blir du mer negativt invecklad och mer förvirrad än någonsin och springer runt i cirklar. Men när du gör ansträngningen att se bortom det yttre framträdandet – bortom den yttre manifestationen – när du verkligen ser och möter frågorna som du stöter på där, även om det vid första anblicken kan tyckas svårt och obehagligt, ser du snart att situationen inte alls är hopplös, att det finns en underbar, realistisk väg ut där ingen av de inblandade människorna är beroende av omständigheter utanför sin kontroll. När världsanden börjar verka på detta sätt kommer alla befintliga problem att hitta en lösning på ett genuint sätt. En varaktig fred på denna jord kan endast finnas när mänsklighetens övergripande mognad har nått detta sätt att lösa problem på. Ni kommer då att avstå från brutal kraft eftersom ni kan förlita er på förstånd och rättvisa snarare än på makt. Men för att göra detta möjligt, behöver varje nation, varje regering, varje grupp, sondera sig själv vad gäller sina egna tillkortakommanden, snarare än skylla på den andra, oavsett hur mycket det yttre framträdandet kan ge stöd för sådana rationaliseringar. På samma sätt kommer mänsklighetens växande jagförmåga också att göra det möjligt för den att hävda sina rättigheter, att vara medveten om

sina värden utan skuld. Den kommer inte att försvagas när falska anklagelser görs. Denna process är identisk med individens växande jagförnimmelse.

Ju mer var och en av er fullföljer denna väg på det sätt som ni gör, där ni ständigt är mer beslutna att övervinna motståndet mot att se och möta sanningen inom er, desto mer bidrar ni till att hela mänskligheten når den fas där den verkligen kan lösa problem med adekvata medel och inte genom tillfälliga, ytliga sådana.

Ni kanske funderar på frågan om vad som kommer att hända med mänskligheten när den verkligen har mognat i alla sina aspekter. Detta kan givetvis endast diskuteras i princip, för det kommer att ta miljontals och miljontals år innan världsandens fullständiga individuation är uppnådd. Den mänskliga existensen är först nu, efter hela dess tidsspann, på väg att lämna ungdomen och vad som kommer att hända vid dess mognad är således något som inte är av omedelbart fokus. Likväl behöver frågan ställas för att förstå vissa andliga lagar i samband med mänsklighetens öde på denna planet.

Ni kanske också undrar varför det nödvändigtvis måste ta all denna tid. Svaret på den frågan är att det är så många enskilda själar inblandade. För att mänsklighetens som helhet ska uppnå mognad, måste alla enskilda delar också göra det, precis som er egen personlighet förblir i konflikt tills ni integrerar varje aspekt av ert väsen med aspekter som redan har uppnått mognad. Denna integrering måste vara ett frivilligt, inte tvångsmässigt, val. Alltför ofta försöker ni tvinga er genom en blind tvångsmässig handling, samtidigt som vissa känslomässiga reaktioner revolterar. Detta innebär inte individuation och helhet. Att tvinga ännu omogna aspekter in i underkastelse skulle, om världsanden verkligen är mogen, strida mot den andliga verklighetens frihet. Ju mer mänskligheten uppnår en övergripande mognad, emellertid, desto snabbare kommer framåtskridandet att vara för dem som haltar efter. Den allmänna atmosfären och det allmänna inflytandet kommer att bidra till en snabbare utveckling. Detta kan återigen liknas vid individen som märker att arbetet på denna väg och självkonfrontationen blir lättare allteftersom fler av hans eller hennes större problem möts och löses. Tidsaspekten kan därför inte fastställas och det finns inte heller några regler som säger att varje period måste ta lika lång tid. Spädbarnsperioden kan relativt sett vara mycket längre än den vuxnas växandeperioder. Tidsaspekten kan inte jämföras med den bestämda tid som en fysisk organism behöver för att växa från ett visst tillstånd in i nästa.

När det gäller frågan om ödet för mänskligheten som helhet efter att den har uppnått en full mognad, låt oss återigen jämföra det med individen. En enskild individ är bunden till den jordiska sfären tills denna individ har uppnått en full mognad. Den återvänder om och om igen. Ju mer den utvecklar sina inre förmågor och därmed relaterar mer och bättre till andra, desto högre höjer det

sitt medvetande. En högt utvecklad människa börjar uppfatta en ny dimension som redan finns utanför den mänskliga sfären. Allteftersom denna utvecklingsprocess fortsätter, blir individens emanationer finare och finare. Dess materia blir mer subtil och löser upp den hårda, grova materien som ni nu känner den. Nästan omärkligt skapar individen, allteftersom utvecklingen växer, en ny slags kroppsmateria – själsmateria – och dras därmed in i en annan värld. Sådana individer dras inte längre in i den här sfären. Deras subtilare emanationer och subtilare materia drar in dem i en motsvarande omgivning. Detta utgör inte, som ofta sägs, en förflyttning från en viss geografisk hemvist till en annan, utan en förflyttning i andlig och psykologisk syn, ett annat tillstånd av varande. När världsanden i sin helhet når detta tillstånd, kommer även den att genomgå samma förändring. Den jordiska sfären i sig kommer att bli finare, dess materia mer och mer subtil, dess vibration snabbare på grund av dess motsvarande högre medvetandegrad.

Vid denna tid på året, som indikerar en ny fas, ett nytt tidssegment, kommer detta föredrag att erbjuda er en bättre överblick och ge er mycket att tänka på som kommer att bli till nytta inte bara för allmänna spekulationer, utan kommer att vara till hjälp för era mest personliga problem i ert arbete på denna väg, i era liv. I diskussionen som vi ska ha kring detta föredrag, kan det vara givande om ni tänker på era personliga problem och hur de löper parallellt med världshistorien, med mänsklighetens utveckling som helhet. Om vi får sådana exempel från några deltagare, kan detta visa sig vara av stort värde, mina vänner.

Finns det nu några frågor?

FRÅGA: Du nämnde att miljontals år ska passera för att fullgöra kretsloppet. På vilket sätt kan spädbarnsperioden och barndomen räknas från er utsiktspunkt? Också i miljontals år?

SVAR: Givetvis. Tänk bara på hur länge jorden och mänskligheten redan har existerat enligt vad man vet.

FRÅGA: Hur förklarar man civilisationers och folkgruppers uppkomst och fall, om man nu generaliserar ungdomsstadiet? Uppstod de och dog?

SVAR: En del av svaret är att vissa av själarna i dessa civilisationer redan har fullgjort sin utveckling i denna specifika sfär. Andra kommer igen i andra civilisationer och folkgrupper för att fullgöra sin utveckling. Det är inte nödvändigt att komma tillbaka till samma omgivning. En annan del av svaret består av en jämförelse med individen. Låt oss anta att du som ung person anammar ett visst sätt att leva, ett förhållningssätt till livet och till andra, i vilket du önskar hantera dina personliga svårigheter och världens svårigheter. Detta försök kanske kombinerar ett antal aspekter, konstruktiva och destruktiva, realistiska och orealistiska. Under ett tag tycks du klara dig

med den lösningen, men allteftersom du blir äldre och omständigheterna förändras, fungerar inte lösningen längre. Du förkastar den därmed för att tillägna dig ett nytt sätt att leva, kanske fortfarande förvrängt, så att du vid ett ännu senare tillfälle behöver förkasta det igen. Vi kan likna civilisationer som har uppstått och fallit vid den unga personens yttre eller inre falska lösningar, sätt att leva som kombinerar motstridiga faktorer i jaget och i världen.

FRÅGA: Skulle du kunna förklara Egyptens roll? Jag kan förstå teorin om falska lösningar vad gäller Grekland och andra kulturer, men med Egypten har någonting gått förlorat, där det tycks ha funnits en inre kunskap.

SVAR: Ingenting verkligt kan någonsin förloras. Det kanske ser ut att vara förlorat på grund av att det inte associeras med Egypten, men detta betyder inte att det är förlorat för världen. Det är precis som hos individen som kommer att bevara konstruktiva aspekter av ett försök att lösa problem, även om hela kärnan inte fungerar. När detta konstruktiva element bevaras, erinrar du inte varje gång att du vid en viss period kombinerade ett tillfälligt sätt att leva som visade sig vara otillfredsställande med den här specifika konstruktiva tendensen. En viss individ eller en viss civilisation uppfinner inte sanningen. Sanningen är. Den finns för att användas av de skapade varelserna. Den kan inte utsläckas.

Mina käraste vänner, ta emot mycket speciella välsignelser för er fortsatta utveckling och ert självförverkligande, särskilt vid denna tid på året. Denna tidpunkt indikerar en av dessa kristider som jag har talat om. Anden Jesus Kristus agerade synligt ut en av dessa avgörande perioder av förändring. Detta markerade – i historien – ett skifte mellan barndom och ungdom. Det kan tyckas oproportionerligt att så mycket mer tid har förflutit från spädbarn till barndom och igen från barndom till ungdom, under det att endast två tusen år har gått och mänskligheten nu står vid mognadens tröskel. Men jag upprepar att växandets faser inte kan mätas i bestämda tillstånd som med den fysiska organismen. Dessutom, som jag också har sagt, kan även individen vara mer eller mindre vuxen och mogen, samtidigt som han eller hon fortsätter att bära på mycket omogna och destruktiva aspekter. Det faktum att mänskligheten som helhet står på gränsen till att gå in i mognad, kommer ofrånkomligen att föra med sig en hel del förbättringar i den här världen, men det gör inte att dess destruktiva aspekter försvinner.

Det faktum att jag valde just detta ämne för den här kvällen är av betydelse. Inkarnationen av Jesu Kristi ande indikerar samma slags omvälvning och kaos som den mänskliga organismen genomgår när ett barn når puberteten. Vid sådana perioder upptäcker individen mycket idealism. Unga människor är fulla av styrka och ideal samtidigt som de har våldsamma, upproriska och grymma impulser. Detta är precis det stadium som mänskligheten gick igenom vid den perioden.

Gå på er väg i frid med detta i åtanke. Håll det inre ljuset brinnande så att ett ytterligare växande, en ytterligare individuation, kan fortskrida inom var och en av er och därmed göra det möjligt för er att sträcka er ut och kontakta andra i sitt sanna inre tillstånd. Ni kommer att bli mer självständiga, mer fria, mer ansvariga, mindre isolerade. Vår kärlek, våra välsignelser går till er alla. Var i frid. Var i Gud!

Redigerat av Judith och John Saly, 1996.

Översatt från engelskan av Magdalena Rosell, språkgranskat av Clifford Weinmann, 2024.

För mer information om hur du kan finna och delta i Pathwork-aktiviteter över hela världen, besök www.pathwork.org

Följande tillkännagivanden är avsedda som en vägledning kring användningen av namnet Pathwork® och detta föredragsmaterial.

Varumärke

Pathwork® är ett USA-registrerat varumärke som ägs av The International Pathwork Foundation (här kallad stiftelsen Pathwork) och som inte får användas utan uttryckligt skriftligt tillstånd från denna stiftelse. Stiftelsen kan dock efter eget gottfinnande tillåta att andra organisationer eller personer, såsom exempelvis filialer och avdelningar, får använda varumärket Pathwork®.

Upphovsrätt

Upphovsrätten till Pathwork Guide-materialet tillhör med ensamrätt stiftelsen Pathwork. Detta föredrag kan reproduceras i enlighet med stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy, men texten får inte ändras eller förkortas på något sätt. Inte heller får upphovsrättsmärket, varumärket eller eventuella andra tillkännagivanden tas bort. De som tar del av materialet får endast debiteras kostnaden för reproduktion och distribution.

Varje person eller organisation som använder stiftelsen Pathworks varumärke eller upphovsrättsskyddade material anses ha gått med på att följa stiftelsens varumärkes- och upphovsrättspolicy. Önskar du mer information om eller en kopia av denna policy, kontakta stiftelsen.

2024-06-16